

Azóta sok minden változott - de a diákok lelkesedése mindig a régi marad

Nem könnyű húsz év távlatából visszaemlékezni iskolai eseményekre. De az a nap még ma is elevenen él az emlékezetemben, amikor az Országos Verseny szervezésére 1985-ben felkérést kaptam. Nyitrai Tamás az OPI akkoriban alakult olasz nyelvi szakterületén tevékenykedve, megérezte az új idők kihívását. Pécssett ekkor indult újra a háború után megszüntetett Olasz Tanszék Herczeg Gyula professzor vezetésével, s egyre több középiskolában oktatták ismét az olasz nyelvet. A város szívében lévő Nagy Lajos Gimnáziumban, az igazgató hívására és kérésére, én indítottam be közel másfél évtizedes szünet után az olasz nyelv tanítását. Bár az orosz nyelv kötelező volta még mindig szűk sávot nyitott az ún. második idegen nyelvnek, de a minden iránti nyitottság és a rendkívüli érdeklődés már előre vetítette a nagy társadalmi változásokat.

A felkérésben kb. 100 fős versenyt vizionáltak, amiből igazi, *olaszos* lendülettel és lelkesedéssel 500 fős verseny kerekedett – mindannyiunk meglepetésére. Hogyan lehetett ezt lebonyolítani? Csak és kizárólag annak köszönhetően, hogy az előzetes szervezésben olyan kollégákra támaszkodhattam, akik tapasztalataikkal óriási segítséget nyújtottak, mint pl. Ogonovsky Edit, és olyan remekül működő iskolavezetés állt mögöttem, mint amilyennel az akkori Nagy Lajos Gimnázium rendelkezett Kelenfy Elemér igazgatóval az élén.

De hálásan gondolok az ELTE Olasz Tanszékére is, a műfordításra szánt szövegek kiválasztása és értékelése terén tevékenyen hozzájárultak a verseny sikeréhez (Sallay Géza, Antal Lajos, Salusinszky Gábor, Takács József).

Sok-sok utazást, találkozót, megbeszélést jelentett mindez, rengeteg munkát, töprengést. A kívülálló számára láthatatlan akadályok elhárítása, az anyagi háttér megteremtése, az iskolai és iskolán kívüli fogadások megszervezése – mindennek a jegyében telt az egész tanév. A kollégiumi szállás biztosítása, az éttermi vagy menzai étkezés, a díszvendégek és tanárok fogadása, helyfoglalás, a versenykategóriák kijelölése a csoportlétszámok szerint, a beosztás és elosztás, a színpadi szerepléshez az iskolai díszterem berendezése stb. stb.

Csak egy példa: függöny híján a színpadi tolóajtó mozgatását is meg kellett szervezni. Sikerült házon belül egy erős embert találni az egyik oldalra. A másikra viszont kettő kellett ugyanehhez a munkához!

De a kétnapos verseny minden fáradságot felejtetett. Felvonult ezen a hazai olasz oktatásunk színe-java: az egyetemi olasz tanszékek tanárai, az Olasz Kultúrintézet akkori igazgatója, Porsia úr a feleségével jött el, itt volt Olaszországból a RAI kulturális rovatvezetője számos olasz vendég társaságában, s az ország minden részéből összesereglett tanárok és diákok zsúfolásig megtöltötték az iskola dísztermét.

A diákok izgalma a nézőkre is hatással volt, egy-egy színpadi produkció óriási elragadtatást, dübörgő tapsot váltott ki a diák-tanár-vendégek alkotta tömegből. Lehetett az színdarab, próza- vagy versmondás.

A szűkebb körben lebonyolított előbeszéd versenyeken is számtalan tehetséges tanítványunknak örülhettünk.

Akkori tanítványaim sikere öröm volt az iskola számára is - de ugyanúgy tudtunk örülni kollégaként is egymás sikerének, ill. tanítványaink tehetségének, lelkesedésének. Az olasz kultúrattasé által jutalomként felajánlott egy hónapos ösztöndíjat egykori tanítványom tanítványa nyerte el, a pécsi Leőwey Gimnázium egyik negyedik osztályos tanulója (tanára: Oszetzky Éva). Ez az, ami a tanári, az olasztanári munka legszebb jutalmának tekinthető, a ránk bízott értékek továbbadása. A verseny után, vagy annak köszönhetően, igen intenzív kapcsolat alakult ki az Olasz Intézettel.

Porsia úr tevékenysége alatt jelentősen gyarapította iskolai könyvtárunkat, kiterjedt kapcsolatai révén hozzásegítette iskolánkat a *sulmonai* Liceo Scientifico E. Fermi tanulóinak és tanárainak megismeréséhez, egy olyan sikeres diákcsere- sorozathoz, ami 20 év után is tart. Bár Abruzzo tartomány és Sulmona városa messze van, de itt is kölcsönösen tanulhattunk egymástól, s érezhettük, hogy összetartozunk. Mert mit is mondhatunk annak az olasz diáklánynak, akinek a nagypapája még ma is a magyarok jószívűségéről mesél, akik neki és társainak a hadifogolytábor kerítésén át nap mint nap kenyeret és bort adtak – az I.Világháború után Siklós mellett történhetett. De mi is örömet és büszkeséget éreztünk, amikor a kis hegyi falut, Capestrano-t felfedeztük mint Kapisztrán János szülőhelyét. Az olasz diákok ugyanúgy meghatódtak, amikor a pécsi székesegyház kápolnájában megmutattuk nekik a Giovanni Capestrano-t ábrázoló freskót.

A verseny után született a névcsere ötlete - a fesztiválé. Tekintettel az óriásira nőtt érdeklődésre és az egyre nagyobb létszámra.

Azóta sok minden változott, de a diákok lelkesedése mindig a régi marad. Örömmre szolgált, hogy akkor és ott, alkotó részese lehettem ennek a fergeteges eseménysorozatnak.

Mert ami tanárként a kezünkben van, az a fiatal nemzedék sorsának szebbé, boldogabbá, tartalmasabbá tétele. S ehhez az olasz nyelv és kultúra ismerete olyan értékeket, kincseket tár fel előttük, ami a humanizmus és a reneszánsz óta európaiságunk örök forrása.

Egervári Piroska